

Ο οικουμενικός Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης τιμήθηκε στο κέντρο της Ευρώπης - Πλήθος πιστών στην πανήγυρη της Μονής του στην Αυστρία

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Ο οικουμενικός Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης τιμήθηκε σε κάθε γωνιά της γης εχθές, όπου υπάρχει Ορθόδοξη παρουσία. Ωστόσο, πανηγυρικά τιμήθηκε όπου υπάρχει ναός αφιερωμένος στο νεοφανή Άγιο, τον ασυρματιστή του Θεού που με την αγάπη, την ταπείνωση και το παράδειγμά του εξακολουθεί να σώζει τις ψυχές των ανθρώπων που καταφεύγουν σε αυτόν.

Στο κέντρο της Ευρώπης, στην Αυστρία, ο Άγιος τιμάται ιδιαίτερως στη Μονή που είναι αφιερωμένη σε αυτόν. Την Στ΄ Κυριακή του Ματθαίου, 12 Ιουλίου 2026, ο **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αυστρίας κ. Αρσένιος** προεξήρχε της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας στην **Ιερά Μονή Αγίας Σκέπης και Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτου** στο Sankt Andrä am Zicksee, η οποία πανηγύρισε την

εορτή του προστάτου Αγίου της.

Συλλειτουργήσαν οι Ιερομόναχοι Ιάκωβος Γιαννόπουλος και Ανδρέας Bola, καθώς και ο Αρχιδιάκονος της Ιεράς Μητροπόλεως Γεώργιος Meleshko. Μετά τη Θεία Λειτουργία οι προσκυνητές προσεκλήθησαν στη μοναστηριακή τράπεζα, η οποία παρατέθηκε από τους Πατέρες της Μονής.

Πλήθος πιστών προσήλθε για να συνεορτάσει την πανήγυρη της Μονής και συμμετείχε με κατάνυξη στη Θεία Λειτουργία.

Με αφορμή τη θεραπεία του Παραλυτικού, στην οποία αναφέρεται η ευαγγελική περικοπή της ημέρας, ο Σεβασμιώτατος εξήγησε ότι ο παράλυτος στέκεται ενώπιον του Θεανθρώπου Χριστού, στο πρόσωπο του Οποίου η θεία και η ανθρώπινη φύση ενώνονται «ασυγχύτως, ατρέπτως, αδιαιρέτως, αχωρίστως», σύμφωνα με τη διδασκαλία της εν Χαλκηδόνι Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου. Ανέφερε ότι ο Χριστός δεν επενέβη ως ιατρός για να θεραπεύσει τη σωματική ασθένεια του παραλύτου, αλλά συγχώρησε τις αμαρτίες του.

Ο Άγιος Παΐσιος και η πνευματική πρόοδος

Σύμφωνα με την πατερική διδασκαλία, ο Σεβασμιώτατος εξήγησε ότι η αμαρτία αποτελεί κατ' εξοχήν διάσπαση της κοινωνίας του ανθρωπίνου είναι μετά του

Θεού και δεν περιορίζεται σε μία ηθική εκτροπή. Εκ της γενέσεώς του ο άνθρωπος πλάσθηκε για να ζή σε κοινωνία με τον Δημιουργό του, και η διεκδίκηση της αυτονομίας τον εγκλωβίζει και τον αποκόπτει από τη μετοχή της ακτίστου ζωής. Εν προκειμένω, εξήγησε ότι η παράλυση αποτελεί εικόνα της βαθύτερης παραλύσεως του πεπτωκότος ανθρώπου, ο οποίος αδυνατεί με τις δικές του δυνάμεις να κινηθεί προς τον Θεό. Έτσι, ο Χριστός δεν του προσφέρει απλώς μια εξωτερική βελτίωση της ποιότητας ζωής του, αλλά προβαίνει στην αποκατάσταση του ανθρωπίνου προσώπου, καθώς διά της συγχωρήσεως των αμαρτιών επαναφέρεται η κοινωνία του ανθρώπου με τον Θεό και ο άνθρωπος καθίσταται κοινωνός των ακτίστων θείων ενεργειών διά της Θείας Χάριτος.

Κατά την έννοια αυτήν, η ευαγγελική περικοπή φανερώνει τον σκοπό της θείας οικονομίας, δηλαδή να αντιληφθεί ο θνητός άνθρωπος τη μεταμόρφωση που συντελείται, όταν καθίσταται μέτοχος της ακτίστου ζωής του Τριαδικού Θεού. Έτσι και ο Άγιος Παΐσιος δεν επιδίωξε την τέλεση θαυμάτων, αλλά κατέστησε τρόπον τινά τον εαυτό του διάφανον, ώστε να φανερωθή δι' αυτού η Χάρις του Θεού, τόσο στο διορατικό χάρισμα που αξιώθηκε όσο και στα θαυμαστά σημεία, τα οποία μαρτυρούν οι πιστοί.

Εστίασε στον τρόπο με τον οποίον ο Άγιος Παΐσιος έφθασε σε αυτή την πνευματική πρόοδο, όταν απογυμνώθηκε από κάθε λογής φιλαυτία για να καταστήσει εαυτόν δοχείον της Χάριτος, έζησε με ταπείνωση ως τρόπο ζωής και όχι ως απλή συμπεριφορά, ακολουθώντας το παράδειγμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Σε αυτή τη συνάφεια ο Σεβασμιώτατος μίλησε έτι μία φορά για την κένωση ως οδό

εισόδου στην εν Χριστώ ζωή, όπου κέντρο δεν είναι πλέον το εγώ, αλλά το θείο Θέλημα, ώστε ο άνθρωπος να καταστή δεκτικός της Θείας Χάριτος.

Ως βοήθημα και χορηγό αυτής, η Εκκλησία προσφέρει τα ιερά Μυστήρια, διά των οποίων ο πιστός λαμβάνει θεραπεία και αναγεννάται. Όπως μαρτυρεί η πατερική παράδοση, η Εκκλησία αποτελεί θεραπευτήριο ψυχών, όπου ο ανακαινισθείς άνθρωπος προγεύεται ήδη από την παρούσα ζωή τη Βασιλεία του Θεού.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας παρατέθηκε **μοναστηριακή τράπεζα για όλους τους προσκυνητές**, όπου δόθηκε η ευκαιρία της αδελφικής συναναστροφής, της πνευματικής επικοινωνίας των πιστών και των Πατέρων της Μονής με τον Σεβασμιώτατο, καθώς και της κοινής χαράς όλων.

